

Na vlastní pěst

Brána brigádní základny chráněná dvojicí velkorážných kulometů zmizela za námi, s ní i světla dočasného domova desetitisíce mužů, před námi jen temnota a šed' oblohy světlejší o příslib úsvitu. Do rachotu motorů se mísila stále intenzivnější palba děl i střelba z pěchotních zbraní. Ambruzzi zaútočil na brigádu z jihu a s velkou silou.

Občas oblohu prozářila světlice. Opakovaně jsem musel vydávat rozkaz ke zpomalení – muži se instinktivně chtěli vzdálit válečnému běsnění co nejrychleji, ale ve tmě jsem nechtěl riskovat kolizi nebo poškození strojů při přehlédnutí nějaké terénní překážky. Několik minut cesty uběhlo bez komplikací, pak přímo před námi, sotva sto metrů daleko, vyletěla k obloze červená světlice – podle standardního kódu příkaz k zastavení.

Pomalou jsme dojeli až na pozici, reflektory vykously z temného pozadí dvojici mužů na koních.

Jeden držel v ruce signální pistoli připravenou k dalšímu výstřelu.

„Noci jsou stále delší!“ zavolal druhý, sotva jsme zastavili.

Hrabě na něj posvítíl reflektorem. Jezdec měl distinkce poručíka, byl celý umazaný od hlíny a jeho obličej měl v umělém světle barvu křídý.

„Ale po nich stejně přijde den,“ odpověděl jsem heslem z instrukcí, které jsem dostal.

„Do prdele, to se mi ulevilo. Nezastavili bychom vás, ani kdybychom vám skočili pod pásy se všemi granáty, co máme,“ s úlevou vychrlil poručík.

To měl naprostou pravdu. Ruční granáty byly proti tankům neúčinné.

„Dante, Borzi! Opusťte pozice, jsou to naši!“ křikl.

I přes rachot bitvy za našimi zády jsem ve tmě slyšel šramot a ržání koní.

Objevily se dvě pětice mužů, vždy s lehkým kulometem a koňmi. Všichni vypadali, že mají za sebou pár těžkých chvil.

„Kapitán Max Bronštejn,“ představil jsem se.

„Poručík Otakar Neily. Promiňte, pane, ve tmě jsem neviděl vaši hodnost,“ zasalutoval mi.

„Máte pro nás nějaké užitečné informace, poručíku Neily? Směřujeme na sever.“

Po krátkém rozhovoru, kdy mi potvrdil, že tady na Ambruzzihho síly s největší pravděpodobností nenarazíme, jsme se rozloučili.

Po dalších pár kilometrech cesty se základna za námi změnila jen na skvrnu světla na horizontu a vyježděná cesta, kterou jsme původně sledovali, se vytratila. Naštěstí už se rozednilo, terén byl sjízdný, pokračovali jsme o něco málo rychleji. Nestál jsem o setkání s Ambruzzihho motorizovanými oddíly, které nám mohly zkrřížit cestu. S narůstající vzdáleností se zvuky boje za námi stávaly stále rozmazanější, až se proměnily v chaotické temné dunění připomí-

nající bouři někde na horizontu. Vidět nebylo nic, už jsme byli příliš daleko.

Po další hodině, odhadoval jsem, že jsme urazili něco přes patnáct kilometrů, jsem vyhlásil technickou přestávku. Sám jsem měl všechny povinnosti obsluhy tanků naprosto precizně vtisknuté do paměti, výcvik v akademii byl tvrdý, ale nebyl jsem si jistý, jak to mají ostatní.

Hrabě bez mého rozkazu začal kontrolovat posádky, aby ověřil, jak vážně muži své povinnosti berou. To mě uklidnilo, pohroužil jsem se do mapy a snažil se co nejpřesněji určit naši polohu. Naše znalosti o okolí základny do vzdálenosti zhruba dvaceti kilometrů byly velmi podrobné, pomáhala mi v tom spousta vyznačených orientačních bodů. Samozřejmě, teď se mi zdálo, že je jich příliš málo.

Do volnoběžného rachotivého klapotu motorů se vmísil zvuk strojů pracujících ve výrazně vyšších otáčkách, z mého pohledu nehospodárných. Současně však byl zvuk velkoobjemových šestnáctiválců spalujících naftu výrazně hladší než hřmot našich vlastních pohonných jednotek.

„Tanky! Blíží se k nám tanky!“ zakřičel někdo.

Viděl jsem, jak spousta mužů sahá po osobních zbraních. Námahu si mohli ušetřit, proti tankům s nimi neměli nejmenší šanci. Budu se muset soustředit na nácvik základních poplachů a reakcí na ohrožení, uložil jsem si do paměti úkol. Stával se ze mě velitel každým kouskem mého já, připustil jsem si neochotně. Ale pokud jsem chtěl, aby mí muži měli alespoň minimální šanci na přežití, nic jiného mi nezbývalo, nesměl jsem nic zanedbat, nedělat žádné chyby.

Tanky se podle zvuku blížily, zvedl jsem pohled od mapy a čekal. Ve vzdálenosti dvou set metrů zdvořile rozsvítily

reflektory. Pokud jsem věděl, supermoderními stroji vybavenými novými motory, reflektory a dalšími vylepšeními operovala jen Doggersiho brigáda a existovala jediná jednotka, která znala náš rozkaz a měla se k nám připojit – rota majora Guntera.

Všiml jsem si, že mě Gunter moc nemusí, ale ocenil jsem, že zastavil v bezpečné vzdálenosti. Jeho další stroje zůstaly za hranicí viditelnosti. Už se mnohokrát stalo, že nezkušení nebo naopak sebevědomí velitelé způsobili, že se tanky při běžném manévrování o sebe lehce nebo více *otřely*. V lepším případě z toho bylo poškození strojů, v horším smrtelné úrazy. To jsme teď opravdu nepotřebovali.

Gunter jel v čele své jednotky, na zem sklouzl s elegancí bývalého atleta.

Zvedl jsem se do předpisového pozoru.

„Pane majore –“

Strohým gestem odbyl můj pozdrav.

„Proč stojíme?“ zeptal se stručně.

Pokud si chtěl vyříkat subordinaci tak brzy, proč ne.

„Technická kontrola na cestě,“ odpověděl jsem.

„Podle předpisů má být co čtyři hodiny,“ odpověděl. „Pokud je situace vhodná.“

„Kontrola článků pásů, napínacích kol, klíčových míst mazání a lanek pedálů. Po delším stání lanka snadno povolí. Osvědčilo se nám provádět kontroly každou hodinu. Opravy jsou časově náročnější a nákladné na součástky. Také prověřujeme těsnost motoru, stav filtrů, větráků ...“

Gunter přikývl, musel si uvědomovat, že nikdo nemá tolik zkušeností s operací v zemi nikoho jako já.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptal se stroze.

„Patnáct až dvacet minut, pokud se neobjeví nějaký technický problém,“ odpověděl jsem.

„Sledují nás. Tři jezdci na koních,“ prozradil mi. „Máte dvacet minut.“

„Rozkaz, pane majore,“ zasalutoval jsem bezchybně.

Gunter mě možná od pohledu neměl rád, chápal jsem ho – místo praporu kvůli mně velel jen rotě. Současně byl důstojníkem každým coulem a dobře věděl, co je pro jednotku fakticky dobré.

Aby se neřeklo, pozvedl ruku ke štítku vlastní čepice, otočil se a vrátil se k svému tanku.

Zanedlouho se objevil Hrabě.

„Všechno v pořádku. Gunterovi pěšáci se rozmístili okolo a kontrolují prostor. Zdá se, že se vyznají.“

„Ať si šetří síly, tady nám nic nehrozí,“ zavrčel jsem, ale ve skutečnosti jsem musel ocenit majorovu opatrnost. On hlídku, která nám poskytla čerstvé informace, nepotkal.

„Přikázal mechanikům, aby začali prohlížet stroje stejně jako my,“ pokračoval Hrabě.

Major byl na vysokého důstojníka dost flexibilní. Jen by měl zapojit všechny tankisty, ne pouze kontrahované specialisty.

„Dáme jim čas, ať to zkontrolují pořádně.“

Hrabě přikývl na znamení, že rozumí.

Vyhledal jsem plukovníka Brechta. Jako vždy byl ze své jednotky mrtvých venku jediný. Ostatní se po splnění svých povinností vrátili do transportéru.

V ruce držel nezapařenou cigaretu a prohlížel si ji.

„Pane plukovníku?“

„K věci, prosím,“ řekl stroze. „Přemýšlím, jak budou jednotlivá nařezaná vlákna toho chaoticky svinutého tabáku

hořet, až si zapálím. Ani mrtví nemají času nazbyt. A pokud mají čas, nemusí mít cigarety,“ vzhlédl ke mně.

Plukovník Brecht si postupně budoval velmi zvláštní smysl pro humor. Nebo ho prostě jen začínal projevovat a byl mu vlastní vždy. Někdy jsem mu rozuměl, jindy ne. S cigaretou, tabákem a časem jsem si nebyl jistý.

„Podle majora Guntera nás pronásleduje skupina jezdců,“ přešel jsem rovnou ke svému problému.

Schoval cigaretu do pouzdra a soustředěně mě poslouchal. Vůbec jsem netušil, kdy jsem se v jeho kostěno-amberlitové tváři naučil číst pocity. A kdy jsem začal předpokládat, že je vlastně má.

„Asi po mně nechcete, abychom je zabili,“ zareagoval na mou odmlku.

„Ne,“ potvrdil jsem. „Přijde mi zvláštní, že skupina jezdců na koních pronásleduje tak silnou skupinu, jako jsme my. A ještě se u toho nechají spatřit. To vyžaduje jisté sebevědomí, vysoké sebevědomí. Zvláště pokud jich je jen pár.“

„Líbí se mi, jak uvažujete,“ ocenil Brecht. „Za jak dlouho vyrazíme?“

V ruce stále držel pouzdro na cigarety a teď se na ně podíval, jako by stále váhal nad cigaretou.

„Hned, jak majorovi mechanici dokončí technickou prohlídku strojů. Mohli byste zjistit, co jsou zač? Myslím ty jezdce, co nás sledují.“

„Bude mi potěšením, kapitáne. Cigaretu si protentokrát odpuštím a dám se do toho ihned.“

A znovu jsem měl pocit, že se Brecht doopravdy baví.

V průběhu dne jsme bez problémů podle mapy urazili padesát kilometrů. Podle spotřeby paliva sotva čtyřicet.

Po večerním nástupu a splnění všech rutinních povinností jsem to probíral s Mauricem.

„Je možné, že se nám podařilo motory trochu vylepšit,“ připustil s hrnkem kávy v ruce. „Snížili jsme spotřebu, trochu zvýšili výkon.“

Přišlo mi to jako protimluv, ale nepoukázal jsem na to.

„To je skvělé,“ ocenil jsem pouze.

Po probdělé noci a náročném dni jsme byli všichni unavení a připadalo mi, že si trochu šlapu na jazyk. Také jsem si uvědomil, že jsem si nenašel příležitost prohodit alespoň pár slov s Kriss. Sice mě varovala, abych se k ní neznal, ale promrhání příležitosti ji vidět jsem cítil jako chybu.

„Snažím se něco udělat i s kouřem z výfuků, ale to se zatím moc nedaří. A výsledky se špatně měří, je to hodně subjektivní. Všiml jste si něčeho?“ Maurice se na mě tázavě podíval.

„Nevšiml,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale paliva jsme objektivně spotřebovali méně, než jsem předpokládal.“

„Zatím jsme tak vylepšili jen motory strojů vaší původní čtyř.“

„A jak to děláte? Máte na to nějaký postup?“ zeptal jsem se. „Zvýšit výkon a snížit spotřebu mi zní trochu jako protimluv.“

„Máme postupy na spoustu věcí,“ odpověděl vážně Maurice, „na to, jak vykovat vždy stejně dobrou ocel, jak sesadit ozubená kola. Ale na některé věci prostě ne, je to věc vhledu, citu. A každý z nás, kteří to dokážeme, to dělá trochu jinak, i když výsledky jsou stejné. Měly by být stejné,“ opravil se.

„To mi hodně připomíná věci, co jsem slyšel o magii,“ poznamenal jsem.

„My jsme M-mechanici,“ ohradil se Maurice.

„Já vím, bez vás bychom tady nepřežili,“ řekl jsem a znělo to silněji, než jsem zamýšlel.

„Potřebujete ještě něco?“ zeptal se Maurice, jako by předchozí větu ignoroval.

„Aby všechno fungovalo, jak má.“

„Tak na to je krátký veškerý um i magie světa.“

Oba jsme se zasmáli.

„Dobrou noc,“ popřál jsem mu.

„Dobrou noc, kapitáne,“ odpověděl.

Obešel jsem tábor. Civilní výzkumná skupina měla tábořiště na kraji březového háje v dolíku, kam se stahovala voda z okolních svahů. Bylo to poslední místo, kde ještě hořel oheň. Nadměrně velký oheň spotřebovávající zbytečně mnoho dřeva. Ale pokud si je nasbírali, jejich věc.

Než jsem vstoupil do prostoru vymezeného trojicí transportérů zaparkovaných do tvaru trojúhelníku, dvakrát jsem tleskl.

U ohně na skládacích stoličkách seděl profesor Orly s Henriquem Basketem – a Kriss. Ta se jejich debaty neúčastnila a studovala něco ve svazku papírů rozložených na klíně.

Vzhledla ke mně jako první s neutrálně zdvořilým výrazem ve tváři. Oficiálně byla dopisovatelkou expedice organizované redakcí Gobstonského raníku za podpory armády a zajišťovala spolupráci s armádou. Jako krytí to bylo docela dobré, alespoň na první pohled. Doufal jsem, že se tvářím stejně neutrálně jako ona. Orly byl univerzitní profesor a expert na magii z Northska, Henrique Basket geograf a historik. Alespoň podle materiálů, které jsem nafašoval na štábu.

„Madam, pánové, jen běžná návštěva v rámci přípravy na naši první noc v terénu,“ pronesl jsem zdvořile.

„Náš kurs se odchyluje od plánovaného,“ pronesl důrazně Orly.

Vypadalo to, že profesor Orly bude osinou v zadku.

„Po ranním rozkazu budete mít vyhrazený čas na stížnosti, podněty a vůbec vše, co budete chtít se mnou projednat,“ oznámil jsem mu. „Po rozkazu, bez mužstva, pouze za přítomnosti vybraných členů velitelské čety,“ zdůraznil jsem.

„Ale, pane,“ snažil se protestovat.

„Tohle byla jen krátká návštěva, mám ještě nějaké povinnosti,“ zdůraznil jsem. „Madam, pánové, dobrou noc.“

Pohledem jsem se střetl s Kriss.

„Dobrou noc, pane kapitáne,“ popřála mi zdvořile.

Stáhl jsem se zpět do tmy a dokončil obchůzku.

Po rozchodu z ranního rozkazu se kvůli slíbenému rozhovoru dostavil samozřejmě Orly, dychtivý dalších informací, ke všemu ještě doprovázený jádrem expedice, což znamenalo Basketem – geografem a historikem, Peterem Hansem Cornettim, jenž byl profesorem biologie na Harmwurtské univerzitě, Arminem Dubowským, uznávaným geologem, a Janem Hammerem. Podle stručné informace ze štábu to byl profesionální horský vůdce se zkušenostmi z vedení několika vědeckých expedic. Jako jediný přišel ozbrojený – velkým revolverem s krátkou hlavní v pouzdře na opasku. Odhadoval jsem, že ho má na obranu při napadení velkým zvířetem. Nebo čarodějem, napadlo mě, když jsem si uvědomil, jakou osobní zbraň a z jakých důvodů nosím na hrudi já.

„Pánové, jsem vám k dispozici,“ řekl jsem zdvořile a nedodal, že jen na pár minut, protože o snídani jsem se připravit nehodlal.

Kriss se přímo jednání neúčastnila, ale držela se v doslechu a víc než naší diskuzi se věnovala sledování mužstva při plnění povinností. Bylo chladno a přes kabát uniformy měla přehozený plášť, a ten díky svému střihu nijak nezakrýval, že je žena. Zatraceně krásná žena. Občas si ji některý z mužů úkosem prohlížel, ale vždy jen krátce. Všichni měli spoustu práce, kterou chtěli stihnout do snídaně. Navíc Kriss neměla problém poslat do patřičných mezí kohokoliv, kdo se k ní nechoval dle jejího názoru správným způsobem. I když, co ona považovala za správné, bylo občas překvapivé, jak jsem sám zjistil.

„Chci projednat skutečnost, že se nepřibližujeme k našemu cíli podle plánu, ale držíme se zbytečně moc na sever,“ vrátil se Orly ke včerejšímu tématu.

Vstával jsem hodinu před budíčkem, abych všechno stihl a měl čas navštívit majora Guntera a probrat s ním trasu dalšího dne. Chtěl jsem se co nejdéle, jak to bude možné, držet cesty, kterou jsme ze severu přijeli, a až později hledat ústí Hlubokého kaňonu, přestože to bude stát pár litrů, spíš pár set litrů paliva navíc. Dle mých zkušeností za to jízda známým terénem bez nepředpokládaných překvapení stála.

Gunter překvapivě proti mému plánu nic nenamítal a nad kávou z vlastních zásob velmi soustředěně vyslechl popis desítek kilometrů před námi a požádal mě o pozdější zapůjčení mapy opatřené poznámkami mými i mých mužů. A také Gabovými doplněními. Kreslil nejlépe z nás.

Spolupráce s Gunterem možná bude lepší, než jsem předpokládal.

Uvědomil jsem si, že Orly mi už nějakou dobu něco vykládá. Využil jsem pauzy, kterou potřeboval k nadechnutí.

„Pánové, má někdo z vás ještě nějaký další postřeh?“

Kriss už nesledovala vojáky, ale mě a vypadala, že se dobře baví. Zнала mě a muselo jí být jasné, že jsem Orlyho výkladu nevěnoval nejmenší pozornost.

Nikdo nevypadal, že by chtěl něco důležitého říct.

„Skvělé, pánové. Pane Orly, děkuji vám za váš podnět,“ ukončil jsem naši debatu.

„Ale –“

„Slíbil jsem vám, že vás vyslechnu, to jsem udělal. Mám patnáct minut na to, abych se nasnídal, neobětují vám z nich jedinou minutu. Rozchod!“ zvedl jsem hlas.

Překvapeně poslechli. Fungovalo to i na civilisty. Doufal jsem, že Orlyho doprovod příště nebude plýtvat mým časem na snídani. U profesora jsem to nepředpokládal.

O polední přestávce mě navštívil Brecht. Už se i mezi nováčky rozneslo, co je zač. Přestože neodložil těžkou zbroj včetně helmy, a díky tomu svým vzhledem neděsil lidi v okolí, hovor v jeho blízkosti utíchal, někteří muži dokonce vstávali ze svých míst a vzdalovali se. Předpokládal jsem, že si zvyknou.

Byl to plukovník a já jeho hodnost respektoval, přestože to byl mrtvý plukovník.

„Sedte,“ snažil se mě zarazit, ale pozdě.

Pozdrav už jsem si po jeho pokynu odpustil.

„Pojďme si zakouřit,“ navrhl.

Postavili jsme se spolu k přídi tanku. Vzhledem k tomu, že nesáhl po vlastní cigaretě, nabídl jsem mu ze své cigártašky.

Nějakou dobu si cigaretu soustředěně prohlížel, potom sáhl pro zapalovač.

„Vaše helma, pane plukovníku,“ upozornil jsem ho.

Zarazil se, vsadil bych se, že se pobaveně ušklíbl, ale štít byl naprosto neprůhledný.

„Bude vám vadit, když váš dar zužitkuji později?“ nadhodil a nabídl mi ze svých zásob. „Sundávání helmy je zcela – proces.“

„Ne,“ odpověděl jsem a zapálil si.

Opět jsem si uvědomil, jak upřeně pozoruje můj zapalovač.

„Překvapujete mě, kapitáne.“

Nevěděl jsem, co tím myslí, a na jeho repliku jsem nijak nezareagoval. V Brechtově přítomnosti se kouřilo skvěle, nikotin a praskání ohně vydělovaly z běhu věcí jednotlivosti a dávaly jim jiný význam.

„Ti tři jsou zvědové, mají modifikované koně, hodně modifikované,“ změnil plukovník téma. „Jsou extrémně dobře chráněni, masa magické výbavy. Cestou za sebou zanechávají stopovací kameny.“

„Co to je?“

O něčem takovém jsem neslyšel.

„Organismus uzpůsobený na příjem signálu z takového kamene ho dokáže lokalizovat na vzdálenost mnoha kilometrů.“

„Pes?“ chtěl jsem vědět.

„Třeba. Nebo kočka, a když potlačíte vyšší mozkové funkce, může to být i člověk.“

Všechno jsem vědět nemusel.

„Takže jsou to navaděči, za nimi přijde mnohem silnější jednotka.“

„Už jsou na cestě,“ poznamenal Brecht, „právě opouští ležení generála Ambruzziho.“

Opíral jsem se o čelní pancíř vyhřátý sluncem, teplo mi dělalo dobře, cigareta mezi prsty se pomalu transformovala v dým, na předloktí ruky přistála kobylka. Přemýšlel jsem, jak to ví. Vrátil se po naší stopě až k základně? Nebo to zjistil jinak? Schopnosti nekromancerů, alespoň některých nekromancerů, asi byly hodně jinde, než jsem se domýšlel.

„Jdou po nás tři čarodějové, hodně dobří čarodějové. Je nezvyklé, aby čarodějové takové úrovně těsně kooperovali,“ pokračoval Brecht.

„Jsou stejně dobří, jako byl Rice?“

„Mohou být,“ odpověděl po pauze Brecht. „Každý má k dispozici osobní transportér s četou motorizované pěchoty jako doprovod,“ doplnil.

Takže jako Rice. To vypadalo, že s velkou pravděpodobností všichni umřeme.

„Děkuji, pane.“

Ale Kriss by neměla.

Brecht vypadal, že nad něčím přemýšlí.

„Hezký den,“ popřál mi nakonec a vypadal spokojeně, jako by přišel přesně na to, co hledal.

„Vám také,“ odpověděl jsem nejistě.

„A ještě jedna věc,“ otočil se už na odchodu. „Jejich doprovod jsou všechno vojáci – nekromanti.“

Stejně jako u Rice, napadlo mě.

Na to už jsem neřekl nic.

Transportéry byly nepoměrně lehčí a zranitelnější vozidla než tanky, na druhou stranu mnohem rychlejší. Dříve nebo později nás dostihnou. Tuhle informaci jsem musel předat majoru Gunterovi. Dostihnou nás spíš dříve než později, usoudil jsem.

Ocelový taran

Náš dosud v zásadě bezproblémový přesun se změnil ve zlou noční múru. Gunter mě od chvíle, co se dozvěděl, že máme v patách skupinu čarodějů, neustále zásoboval požadavky na zvýšení rychlosti a dotazy na detaily okolí, které jsem si samozřejmě dávno nepamatoval. Snažil jsem se mu vyhovět, protože jsem chápal, o co mu jde. Plánoval rozmístění vlastních průzkumníků a snažil se načasovat setkání s pronásledovateli na ideální čas a místo.

Vypadalo to, že se ve své práci vyzná, a já doufal, že jeho snaha vyjde, protože nás to stálo desítky a stovky litrů paliva navíc.

Otázkou bylo, zda jeho snaha měla proti čarodějům Riceovy třídy šanci.

Večer jsme kvůli Gunterovu požadavku, nebo přesněji rozkazu, pokračovali v cestě téměř o hodinu déle, než jsem plánoval, a jen díky Jurtovu postřehu jsme neminuli objíždku mokřiny v dlouhé mělké proláclině mezi dvěma nevýraznými hřebeny. Málem jsme do ní zapadli. Opět se mi osvědčilo sdílet maximum informací se svými veliteli. Čím víc podnětů jsem měl, tím lépe jsem se mohl rozhodnout. Ale odpovědnost byla jen na mně.

Můj večerní rozkaz byl stručný, pouze pro velitele posádek strojů, muži pracovali na údržbě. Hlídek jsem nechal

postavit jen polovinu, protože celý náš jižní perimetr hlídali Gunterovi lidé. Bylo mi jasné, že se připravuje k obraně. Nebo k útoku. Útok mi k němu seděl víc.

Znepokojovalo mě, že další osud mých lidí závisí na rozhodnutích někoho jiného než na mých vlastních. Ale asi jsem byl jediný, všem ostatním vyhovovalo, že mají po náročném dni méně práce, mohou se najíst, zakutat se do spacích pytlů a užít si klid.

Obešel jsem tábor a čekal spojku od Guntera. Nikdo nepřicházel. Rozhodl jsem se udělat ještě jedno kolo a spojit ho s návštěvou tábora civilistů. Nechtěl jsem, aby mě spojka budila. Věděl jsem, že mi stačí se posadit a okamžitě usnu.

Už jsem chtěl projít ze stínu do světla ohně mezerou mezi vozy výzkumné výpravy, když jsem zaslechl Kriss. Dnes večer nestudovala dokumenty, ale byla zabraná do rozhovoru s Hammerem. Právě jí vyprávěl něco o divoších, které objevili při jeho poslední výpravě vysoko v horách na hranicích mezi Spolkovými zeměmi a Norhtskem.

Kriss ho pozorně poslouchala. Miloval jsem, když mi věnovala celou svou pozornost, měl jsem pocit, že je tak nějak – víc má. Teď věnovala spoustu své pozornosti Hammerovi. Žárlil jsem, i když jsem na to neměl nárok, ale nedokázal jsem si pomoci. Pokusil jsem se zhodnotit Hammera pohledem nezúčastněného pozorovatele. Vyšší než já, šlachovitý, pravidelné rysy obličeje okořeněné energickou bradou a nosem. Prototyp objevitele, dobrodruha. A mluvit uměl, plynule, beze spěchu, tlumeným sofistickým basem.

Něco se mi na něm nelíbilo. Za to asi mohla má „nezúčastněná“ část. Ale chápal jsem, že se Kriss zamlouvá.

„Nakonec se potvrdilo, že i uprostřed civilizovaného území v nepřístupných podmínkách až dodneška přežívají lidé ovlivnění, zdeformovaní magií,“ zakončil svůj výklad.

Stáhl jsem se dál od tábořiště, aby mě nezahlédl jejich kuchař, který právě skončil s mytím nádobí a šel vylít zbytky špinavé vody. Netoužil jsem, aby se o mé přítomnosti Kriss nebo kdokoliv jiný dověděl.

Uvažoval jsem nad Hammerovými slovy. Nesouhlasil jsem s ním. Místní farmáři žili v prostředí prosáklém magií mnohem víc než ti ubožáci někde vysoko v horách uprostřed civilizovaných oblastí a nevypadali nijak poškozeně, zdegenerovaně. Právě naopak, nikdy jsem neviděl zdravější, celkově lépe vypadající lidi, než byli oni. Jako by jim přítomnost magie naopak pomáhala a v žádném případě jim neškodila.

O samotě jsem vykouřil štiplavou cigaretu naplněnou únavou, splínem namíchaným s letargií, a šel raději spát.

Gunterova spojka mě vzbudila ještě před náznakem svítání, kdy i poslední ohně dávno dohořely, v ledovém vzduchu se vznášela vlhkost, která zanedlouho pokrýje rosou trávu, listy stromů, pancíře strojů, prostě všechno.

Aniž bych poslouchal, co mi muž říká, začal jsem se obouvat a bojoval s drkotáním zubů. Pomohlo mi, až když jsem se zabalil do pláště.

Pochopil jsem jen, že se naši pronásledovatelé blíží. Byli rychlí, to se jim muselo přiznat.

„Kdy se chystá major zaútočit?“ zeptal jsem se poté, co jsem zvládl zimu a utahoval si pásek přes plášť.

„Při první příležitosti.“

Moc času na to, abych mu do jeho plánů mluvil, mi nedal. On odpovídal za naši obranu a určitě byl mnohem lepší vojenský velitel než já.

„Hrabě, Lance, Gabo, Langwagu,“ vzbudil jsem celou svou posádku.

„Vyhlás pohotovost,“ obrátil jsem se na Lance, „zastupuješ mě. Informuj majora Vrixe a nabídní mu, aby se k nám přidal. Taky to řekni Mauricovi.“

Pojedu, ozval se Vrix telepaticky. Teď mi to nevadilo.

„Vrixem se nezdržuj,“ houkl jsem ještě.

„Pane kapitáne,“ ozvala se Gunterova spojka s nádechem nesouhlasu v hlase.

Ve tmě jsem neviděl jeho hodnost, ale možná měl na sobě plášť stejně jako já.

„Nedovolil jsem vám promluvit,“ odbyl jsem ho.

O hodinu a půl později jsme s Hrabětem, Vrixem a Gabem z narychlo vybudovaného pozorovacího stanoviště sledovali pozici našich pronásledovatelů. Vybrali jsme si nejvyšší vhodný pahorek. Ve zvlněné planině vypadal jeden jako druhý, ale v průběhu času jsme se naučili, jak najít ten nejvhodnější, a teď jsme měli z místa pár metrů pod jeho povlovným vrcholem s pomocí dalekohledu slušný výhled. Čarodějové tábořili zhruba o kilometr dál, na začátku rovné planiny mezi mírnými svahy. Zatím nedělali nic, dokonce se nezdálo, že by vůbec rozdělali oheň. Ale možná jsem měl jen mizerný dalekohled.

Podíval jsem se směrem k opačnému konci planiny. Při pohybu mi znovu začala být zima, kalhoty jsem měl promáčené rosou, zbytek naštěstí zachránil plášť. Soustředil jsem se na zorné pole. Gunter čekal mimo náš dohled a ob-

last, kde se měly objevit jeho tanky, zůstávala pustá. Zatím vyčkával. Znovu jsem propátral prostor pod námi. Jeho neustálé vypytování se na terén a vysílání průzkumníků se mu vyplatilo, našel ideální místo pro útok na naše pronásledovatele. Víc než kilometr dlouhá a několik set metrů široká pláň mu dávala dost prostoru k rozvinutí tankové formace a zahájení palby ze značné vzdálenosti. Právě otázka ideální vzdálenosti pro útok zabrala většinu z času vyhrazeného naší diskuzi, než ji z pozice své vyšší hodnosti a rozkazu, který plnil, ukončil.

„Už rozdělali oheň,“ oznámil Hrabě.

Znovu jsem se zaměřil na tábor čarodějů. Žádný oheň jsem neviděl. Hrabě mi strčil do ruky vlastní dalekohled.

Měl pravdu, dokonce jsem dokázal rozeznat pohybující se siluety okolo.

„Mizerná erární výbava,“ zavrčel jsem a vrátil mu jeho přístroj.

„Není mizerná, jen tahle má hračka je excelentní,“ odpověděl.

Gabo ležící na zádech začal tiše chrápat, Hrabě do něj okamžitě strčil loktem.

„Jsi tu proto, abys nás varoval, ne abys nás vyrušoval.“

„Nic se neděje, klid po pěšině. Jsme daleko, bouřlivé počasí začne až blíž hor.“

„Bouřlivé počasí?“ nechápal Vrix.

Trochu mě překvapilo, že se tak ochotně vydal s námi. Předpokládal jsem, že s útokem tankové jednotky na skupinu čarodějů nebude chtít mít nic společného. Změnil se. Naše první výprava ho změnila a zřejmě i události na brigádě.

„Vy tomu říkáte magická emanace, někdy pozadí. Pro mě je to prostě jen další vrstva počasí schovaná o kus pod normálním počasím, které vnímají obyčejní lidé. Součást světa, nic jiného.“

Tráva zašustila v závanu větru zvedajícím se s končící nocí. Vrátil jsem dalekohled Hraběti a při té příležitosti se podíval na Gaba.

Snad ještě nikdy jsem ho neslyšel mluvit tak sebevědomě, navíc s vysokým důstojníkem. Ležel na zádech, v ústech stéblo, a zíral k bledé obloze.

Do východu slunce chyběl už jen kousek.

Major mi neřekl, kdy přesně chce zahájit útok, ale vsadil bych se, že až za světla. Pokud k tomu nebude něčím donucen. Ve tmě, i za šera, se přesná palba vede obtížně.

„Co všechno jsi mu řekl?“ nadhodil Hrabě, aniž by odložil dalekohled.

Věděl jsem, na co se ptá. Kolik z našich zkušeností o boji s magií jsem Gunterovi prozradil.

„Všechno, i to, co jsem neměl čas popsat v hlášeních. A to, co se stalo v akademii,“ připomněl jsem naše setkání s výronem magie z Pustiny.

„I to, jak jsme soustředěnou palbou sejmuli při cvičení čaroděje a jak málem náš tank zničil,“ doplnil jsem.

Vrix se na mě překvapeně podíval, ale mlčel.

„Ten jelen?“ nadhodil po chvíli Hrabě.

Došlo mu to rychle.

„Ano, podruhé to už jelen nebyl, měl jsem víc času se dívat než vy,“ potvrdil jsem.

Už bylo úplně světlo, do okamžiku počátku východu slunce zbývaly jen minuty.

„Byl mi divný ten extrémní zájem čarodějů ve zpravodajské službě o to, co se tam tehdy stalo,“ řekl po chvíli Hrabě. „Výrony magie na civilizované území nejsou zase tak zřídkavé. Ty velké se opakují jednou dvakrát za desetiletí. Jen se o nich nemluví, nebo přesněji, informace o nich jsou cenzurovány. Až postupně mi to všechno začalo být podezřelé.“

První, ještě slabé sluneční paprsky ozářily svahy po naší pravé ruce, ale vlastní slunce stále ještě zůstávalo skryto. Připadalo mi, že zima je ještě lezavější než před chvílí, na některých stéblech trávy se leskly sporadické krystaly jinovatky. O pár desítek kilometrů dál na sever a stovku metrů výš už určitě mrzlo.

„A co se tenkrát stalo?“ zeptal se Vrix. „Zdá se, že některá tajemství –“

„Už nejsou tak vražedná, protože jsme jen kousek od smrti,“ dokončil jsem.

Také svět se změnil, alespoň já to tak cítil. Zevrubně jsem popsal Vrixovi naše utkání s jelenem-čarodějem. V myšlenkách jsem mu navíc promítl noční rendez-vous s hypnotickým zabijákem, také zjevně čarodějem. I když mnohem slabším, než byl Rice a naši nepřátelé, váleční čarodějové.

„Dělali všechno proto, aby znemožnili nasazení tanků ve válce, aby celý projekt zastavili,“ vyhodnotil správně Hrabě.

Mně to došlo až po hodně dlouhé době, a to jsem měl víc informací než on.

„A vaše nynější tanky jsou mnohem lepší než ty staré cvičné, pro nás čaroděje mnohem nebezpečnější,“ poznal překvapivě správně Vrix. „A chcete toho patričním způsobem využít.“

Začínal chápat psychologii vojáků, jako byl Gunter a konečneců i já.

„A má pravdu,“ ozvalo se za námi.

Otočil jsem se a spatřil zpoteného a udýchaného Maurice s neforemným nákladem na zádech. Divil jsem se, kde celou dobu je. Předpokládal jsem, že šéf mých M-mechaniků bude chtít na vlastní oči vidět, co se teď odehraje.

„Co to je?“ ukázal jsem na jeho podivný batoh.

„Dalekohled,“ zazubil se Maurice a začal své zavazadlo vybalovat. „Máme je na transportérech a jeden jsem rychle demontoval.“

„Útok začal,“ oznámil tiše Hrabě.

Sledoval prostor před námi svým úžasným dalekohledem. Znal jsem ho už dlouho, podle hlasu byl zatraceně nervózní. Já také. Doufal jsem, že Gunter využije všech informací, které měl, které jsem mu za cenu ohrožení sebe i svých spolubojovníků předal, že využije převahy té nejlepší techniky, jakou kdy lidé vytvořili. A také momentu překvapení, který díky své přípravě získal. Tanky ve správném terénu dokázaly být překvapivě rychlé.

Devastačně rychlé.

Soustředil jsem se na vražedné divadlo pod námi. Gunterovy tanky útočily v četách. Dvě jely po okrajích planiny, třetí, posílena o velitelský tank, středem. Dvě stě metrů za nimi se držely transportéry pěchoty, muži zůstávali uvnitř. Zvuk k nám doléhal jen jako nestejněměrné hučení, které přehlušil každý silnější závan větru. Hřeben, na němž jsme se ukrývali, nebyl příčný, ale mírně zatáčel, odhadoval jsem, že ve chvíli, kdy se tanky dostanou na dohled pozice čarodějů, budou o něco víc než kilometr daleko. Ideální vzdálenost pro zahájení přesné palby zkuše-

ných posádek. A současně dost velká, aby je chránila před odvetou, ať už jí mělo být cokoliv.

Četa na vnitřní straně zatáčky, která měla trasu nejkratší, zpomalila, aby s ostatními zůstala ve stejné linii. Gunter očividně chtěl, aby se v dohledu protivníka ocitly všechny stroje současně. Chápal jsem, o co mu jde – chtěl rozptýlit protiútok nepřítele na co nejvíce cílů a současně docílit maximálního účinku palby. Deset hlavní představovalo nesmírnou ničivou sílu.

„Řekl bych, že už o něm vědí,“ poznamenal Hrabě.

„Ano, připravují se k něčemu,“ potvrdil Maurice od svého dalekohledu připomínajícího rozevřené nůžky.

Zvuk postupujících tanků zesiloval, z dětských hraček se měnily v masivní stroje na zabíjení. Gunterovi muži byli skvěle sehaní, do zorného pole čarodějů se celá útočná linie dostala ve stejném okamžiku, všichni připraveni zahájit palbu.

Už zastavte, zaklínal jsem je v duchu. Čím dále od čarodějů budou, tím lépe. Byl to jen subjektivní pocit, ale nedokázal jsem se ho zbavit.

Jako by mě slyšeli, zastavili svůj postup, v dalekohledu jsem viděl, jak se věže a hlavně natáčejí.

Exploze salvy, obrysy tanků na okamžik orámoval zášleh výstřelů. Přesunul jsem zorné pole, abych viděl účinek v cíli. Polovina ran byla dlouhých, tři krátké a zbylé dvě zasáhly tábor nepřátel. Se svým mizerným vojenským dalekohledem jsem nebyl schopen rozeznat víc podrobností.

„By mě zajímalo, co ti parchanti dělají,“ zamumlal Maurice.

„Nevídím detaily,“ řekl jsem nakvašeně.

„Chcete se podívat?“ nabídl mi.

„Po panu majorovi,“ ukázal jsem na Vrixe.

Pokud se čarodějové k něčemu chystali, on byl ten, který nás mohl varovat.

Další salva, stejně dobře synchronizovaná, podle explozí v cíli mnohem přesnější. Jedna rána byla krátká, jedna dlouhá, zbylé pokryly oblast tábora, minimálně jeden transportér dostal přímý zásah.

„Vypadá to, jako by zarazili do země nějaké tyčky,“ komentoval Hrabě.

„Je to stará, dávno nepoužívaná technika. Dlouhá tyč ze dřeva se zabodne hluboko do země, čaroděj ji uchopí oběma rukama. Měla by napomáhat koncentraci a manipulaci s magií. Nikdy jsem to neviděl,“ vysvětlil Vrix.

Teď, když jsem věděl, co mám hledat, zdálo se mi, že rozeznávám tři lidské postavy držící se tyčí.

Salva.

Stěna explozí přemazala zorné pole, střelci očividně mířili právě na čaroděje a většina z nich zasáhla.

Záře pohasla, trosky a půda vymrštěná explozemi dopadla na zem, opět jsem spatřil trojici čarodějů.

Další salva, opět jsem viděl jen exploze zásahů. Neskutěčně přesné zásahy, tihle chlapi znali svoje řemeslo.

„Do prdele,“ slyšel jsem klít Hraběte.

„Oni odolávají, dokážou vzdorovat,“ řekl chraptivě Vrix.

Svým vojenským triedrem jsem viděl příliš málo.

Protlačil jsem se k Mauricovu dalekohledu. S jeho pomocí jsem viděl detaily naprosto zřetelně.

Trojice čarodějů stála mezi krátery po zásazích, jeden z nich jimi byl tak obklopen, že mu pod nohama zůstával jen úzký sloup země – země, kterou chránilo stejné kouzlo

jako jeho samotného. Konce tyčí, které všichni tři drželi, hořely.

„Další salvy, chce to ještě další salvy,“ řekl jsem nahlas, aniž bych to plánoval.

Vsadel bych se, že když prostřílejí zeminu okolo a čarodějové se zřídí do kráterů po explozích, jejich obrana už zdaleka nebude tak perfektní.

Místo další salvy se Gunterovy tanky rozjely. Rozhodl se zkrátit vzdálenost, aby zpřesnil palbu. Po dvou stech metrech zastavily, ale tentokrát už střílely individuálně. Zdálo se mi, že vidím exploze deformované neviditelnou bariérou, kterou projektily nedokázaly prorazit. Původní salvy, i když z větší dálky, byly účinnější.

Gunterova rota opět popojela, už je od pozic čarodějů nedělilo víc než šest set metrů. Vrátil jsem místo u dalekohledu Mauricovi.

Řada výstřelů v rychlém sledu za sebou.

„Stojí, stále stojí, ale jednomu se ta tyč trochu kymácí,“ komentoval Hrabě.

Stůjte a palte dál! zaklínal jsem v duchu Guntera.

Tanky opět popojely. Na čtyři sta metrů byl dobrý střelec schopný zasáhnout čtverec pětadvacet na pětadvacet centimetrů. Nikdo zatím nestřílel, vypadalo to opět na útok salvou.

„To je dostane, to je určitě sejme,“ opakoval jsem dokola, jako bych přáním mohl ovlivnit realitu.

Před čaroději se najednou zvedl val zhruba výšky dospělého muže a zpočátku váhavě, následně však stále rychleji se v podobě postupně rostoucí a zrychlující vlny deformující zemský povrch rozběhl proti stojícím tankům. Nechápal jsem, co se to děje, jen jsem sledoval lámané keře, stromy

vyvracené z kořenů, kameny vymršťované do vzduchu. Jak vlna nabírala na síle, začínala zemi obracet jako nějaký gigantický pluh a zanechávala za sebou jen zkázu. Pak narazila na tanky rozmístěné v útočné linii. Ty nejvíc na kraji formace vymrštila desítky metrů do vzduchu, ty ve středu roztrhala, rozerval a zdeformovala, jako by šlo o plátěné makety, a ne o desítky tun těžké stroje z té nejkvalitnější oceli. Transportéry držící za kus za původní útočnou linií pomačkala, nebo alespoň převrátila a následně se rozptýlila do ztracena. Gunterova jednotka právě přestala existovat.

Muži okolo mě vypadali jako omráčení, omámení kouzlem, ale byl to jen šok ze smrti spousty mužů, zděšení z toho, čeho se právě stali svědky. To jsem si já nemohl dovolit, na mých rozhodnutích závisely životy spousty mužů. A Kriss.

„Balíme to tady, rychlý přesun ke strojům,“ zavelel jsem. „Koho dohoním, má utrum s přiděly alkoholu,“ vyhrožoval jsem.

Chtěl jsem, aby nás od jednotky čarodějů co nejrychleji dělilo co nejvíc kilometrů, i když bylo jasné, že nás dříve nebo později dohoní, protože transportéry jsou rychlejší než tanky. Teď se však budou muset vzpamatovat z vítězné bitvy, nějaké poškození strojů přece jen utrpěli. Vrix byl nejpomalejší, dal jsem mu čas a ještě jednou přehlédl situaci na bojišti. Z pozice čarodějů vyrazili muži v rojnici. Na živé muže se pohybovali příliš rychle – nekromanceři.

Bylo mi jasné, že pokud nás spatří, máme velký problém. Vrix už byl naštěstí dál. Nasadil jsem ostré tempo a následoval ho, uniformy nám naštěstí poskytovaly slušné maskování.

Informace o tom, co se stalo, se po našem návratu samozřejmě okamžitě rozšířila. Muži pracovali mlčky a ještě efektivněji než obvykle, jako by fakt, že vše budou dělat dokonale, mohl zahnat přízrak našich pronásledovatelů a smrti, která se nad námi vznášela. Na cestu jsme vyrazili za poloviční dobu než obvykle, a to jsem ještě nechal Kenveho a jeho pěšáky nastražit minové pasti. Za námi byli čarodějové, ne vojáci, předpokládal jsem, že to pro ně bude překvapení. Určitě je nezastaví, ale zpomalí.